

UTAJENÝ SVĚT

Arnošt Vašíček

MYSTERY
FILM

**Čas čarodějů • Neviditelní strážci • Smrt přichází na povel
Tajemství zaklínačů • Poslové ze záhrobí
Nebezpečné pověry • Opravdu mrtvá záhada?**

MYSTERY
FILM

Arnošt Vašíček

UTAJENÝ SVĚT

MYSTERY
FILM

Ostrava 2014

Arnošt Vašíček: Utajený svět

Mystery Film, Ostrava 2014

1. vydání Baronet Praha 1999

Copyright ©Arnošt Vašíček

Veškerá práva vyhrazena (All rights reserved)

Tato kniha ani jakákoliv její část nesmí být publikována, kopírována, elektronicky ani jiným způsobem šířena bez výslovného povolení.

Vydal: Arnošt Vašíček - Mystery Film, Mánesova 20, Ostrava 2

Fotografie©Arnošt Vašíček, Profimedia a ČTK

Obálka, grafická úprava a sazba Josef Lid'ák

Vytiskla Tiskárna Oldřich Harok, 739 34 Šenov

Mystery Film

Ostrava 2014

ISBN 978-80-87730-22-5

OBSAH:

OSUD A VÍRA

POD KNUTOU EXTÁZE str. 9

Krotitelé plamenů - Zaklínači hadů -
Atrakce s příchutí smrti - Zázračný kámen

V ZAJETÍ MAGIE str. 33

Věčný úsměv - Podivné léčby - Čas čarodějů -
Oživlé mrtvolky - Neviditelní strážci - Neomylní detektivové -
Smrt přichází na povel - Krvavé oběti - Vysavač slin -
V obklíčení kanibalů

TŘETÍ OKO str. 93

Poslové budoucnosti

SMRT A ZÁHROBÍ

S PUNCEM NEOBYČEJNOSTI str. 103

Právo prosazované klackem - Nebezpečné pověry -
Čínský Nový rok - Na vlnách obav

ŽIVÍ V ZAJETÍ MRTVÝCH str. 113

Krvavé divadlo - Vykoupejte své mrtvé - Poslové ze záhrobí

PŘÍŠERNÍ DÉMONI NOCI str. 125

Přísně střežený hrob - Opravdu mrtvá záhada? -
Podezřelé shody - Pod křídly leyaků

NEVIDITELNÍ VRAZI str. 134

Tajemný nápoj - Vraždící mumie - Zabiji tě svým kouzlem -
Osudná maska

V ŘETĚZCI ZNOVUZROZENÍ str. 161

Důkazy o návratu - Výstraha a naděje

MUŽ A ŽENA

TĚŽKÉ BŘÍMĚ NAMLOUVÁNÍ str. 171

Pevnost hříchu a počestnosti - Nezdržuj se city -
Zaútoč na mne milostnou hůlkou - Tajná řeč -
Manželství na zkoušku - Vylosovaní partneři

TISÍC TVÁŘÍ LÁSKY str. 180

Hořké brány do ráje - Roztoužený dech pouště -
Proč žena chodí za mužem - Zdrženliví bojovníci -
Zašlá sláva harémů? - Případ nenasytného milovníka -
Případ opatrného milovníka - Právo první noci -
Páté kolo u vozu

DĚTI Z KLOBOUKU str. 195

Zabijáci podporují plodnost - Vymyťte z potomka zvíře -
Na prahu ženství - Obřízka krásných válečníků -
Okovy statečnosti

BOLESTIVÁ KRÁSA str. 199

Kruté ozdoby - Zářezy na kůži - Tajemství žirafích žen -
Ta váha si mě neváží

OSUD A VÍRA

POD KNUTOU EXTÁZE

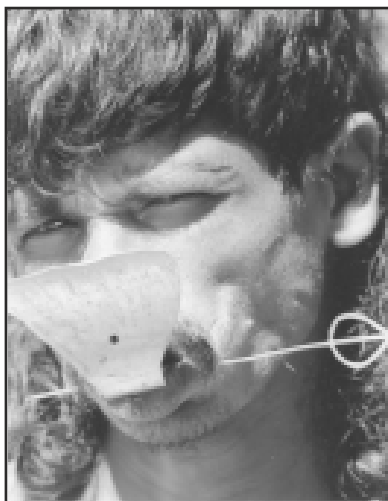
„Člověk, jehož duše je dokonale čistá a mysl zcela pohroužena v Bohu, dokáže zázraky. Jeho tělo odolá žáru ohně i nebezpečnému ostří meče. Bolest pro něj neexistuje a zranění, která by jiného zabila, nejsou poznamenána jedinou kapkou krve a ihned beze stop mizí. Proto můžeme tak snadno nést břímě utrpení...“

Fialově žlutý soumrak pokrýval krajinu tajemným šerosvitem. Ploché pobřeží mělké zátoky ožilo tisíci příchozích. Nad hladinou se vznášel hutný oblak vůně kadidla a páleného kafru. Atmosféra byla nabitá nervním napětím. Původně tiché modlitby se změnily v hlasitě zpívané ódy, doprovázené extatickými výkřiky „Arogara“ - „Sláva Bohu“. Někteří věřící začínali propadat transu. Jejich pohled ztratil jas. S očima potaženými matným povlakem nepřítomně zírali před sebe a lehce se

pohupovali v kolenou. V tom okamžiku jim připravení pomocníci začali propichovat tělo desítkami dlouhých hrubých jehlic. Každá z nich symbolizuje oštěp vítězství, s jehož pomocí bytost jménem Murugan nastolí na celém světě mír a harmonii. Vedle jehlic jsou zavěšovány obětiny. Celá záda a boky kajícníků zdobí zlaté a červené baňky. Každá visí na ostrém háčku zabodnutém hluboko do pokožky. Samotné jehlice pronikají do svalů až do hloubky tří centimetrů. Na ně je posazeno až dvacet kilogramů těžké posvátné kavadee. Jeho hmotnost zaryje hroty ještě hlouběji do kůže. Někdy je k háčkům navíc připojen malý vozíček. Kajícníci přesto necítí bolest. Z jejich těl nevytryskne jediná kapka krve.

Pochod s kavadee slouží k uctění Pana Murugan. Tento mladší syn boha Šivy a bohyně Umy je odvěkým ochráncem Tamilů a jejich jazyka. Tamilské komunity v Malajsii, na Srí Lance a Mauritiu uspořádávají na jeho počest obrovské slavnosti. Po celých deset dnů věřící vypuzují ze svých srdcí nenávist, nepřátelství a vášně. Aby získali čistotu v myšlení, slovech i skutcích, denně se koupají, pojídají pouze vegetariánskou stravu a zdržují všech tělesných požitků. Za odplatu mohou nést slavnostně vyzdobené břímě.

Krátce před odchodem procesí kněží žehnají jednotlivým kavadee a recitují posvátné texty. Vzrušení davu roste. Kajícníci propadají dokonalé extázi. Dlouhým bodcem si nechají prorazit obě tváře a poslední silnou jehlicí probít jazyk na znamení, že jejich ústa jsou zamčena. Od této chvíle komunikují s Bohem pouze srdcem. Pak všichni odcházejí do chrámu. Cesta je dlouhá mnohdy i několik kilometrů. Většina věřících kráčí bosa. Několik zvláště oddaných kajícníků si pro svou strastiplnou pouť opatřilo dřevěné sandály, jejichž vnitřek je posetý ostrými hroty hřebíků. Každý krok musí být neskutečným utrpením. Procesí jde zvolna, často se zastavuje, aby poutníci mohli chvíli tančit na místě. Houpavý pohyb rozkmitává zabodnuté jehlice a háčky a vyvolává další vlnu ukrutné bolesti. Kajícníci ji zjevně nevnímají. Jsou šťastní. Před očima jim vyvstává obraz Boha.

Podle víry Tamilů každá pouť s kavadee pomáhá porazit zlo a přispívá k spasení lidstva. Nosič posvátného břemena svým utrpením odčiní spáchané hříchy, stane se čistým a získá pozhénání.

Pouť v úmorném vedru trvá často i více než půl dne. Když procesí konečně dorazí do svatyně, jsou kavadee sejmuta a jehlice vytaženy. Ani na jednom z těl kajícníků se neobjeví kapka krve.

Neuvěřitelná odolnost lidského organismu vůči bolesti není jediným udivujícím prvkem festivalu zasvěcenému Panu Murugan. Traduje se, že některé roky byly vykonány skutečné zázraky. Jedním z nich je oživení zabitých ryb. V dřívějších dobách totiž někteří věřící přinášeli jako oběti ryby. Kajícniku, který přísahal, že ponese rybí kavadee, se v předvečer slavnosti ve snu přesně zjeví místo, kde najde dvě ryby. Příštího rána se tam vypraví a snadno ryby chytne do kusu plátna použitého místo sítě. Každou rybu rozpůlí ostrým mečem a obě poloviny vloží odděleně do dvou hliněných hrnců s vodou, které pak upevní ke svému kavadee. Po chrámovém obřadu se vrátí nazpět k řece a otevře hrnce. Obě ryby současně obživnou. Jejich oddělené poloviny se spojí a ryby bez jakékoli známky zranění vzlouznou do řeky. Naposled bylo rybí kavadee provedeno na

Mauritiu v roce 1967 starcem jménem Marimootoo Chellabrum. Jeho zázrak sledovaly stovky lidí a dosvědčili ho i přítomní zahraniční novináři.

Kuriózním je i svátek Kathi Poosai. Kněz a po něm i kajícíci vystupují na velmi vysoký žebřík, jehož příčky tvoří jak břitva ostré meče. Chodidla zasvěcených neutrpí újmu, ale cizinci, kteří se chtějí přesvědčit o ostrosti mečů, bývají často zraněni.

Tanec s příchutí zázraků jsem často pozoroval na Bali. Téměř vždy se odehrával podle stejného scénáře.

Tajuplné zvuky gongu zvyšovaly napětí. Tanečníci, svíjející se v rytmu divoké nervní hudby, zrychlili tempo. Náhle jeden z nich vytáhl malajskou dýku a vrazil si ji rovnou do oka. Také další muži propadli extázi. Uchopili své krisy a začali se jimi bodat do hrudi a do břicha. Někteří přitom prudce klátili rukojetí a s napjatými svaly tlačili ostří proti tělu. Na žádném z nich nebylo vidět sebemenší zranění a udusaná vyprahlá hlína pod jejich bosýma nohama čekala marně na jedinou kapku krve.

Bodání dýkou je součástí rituálního tance barong. Za pronikavých zvuků zvláštního orchestru se v podivuhodných tanečních kreacích utkává posvátná bytost Barong s čarodějem a démonem Rangdou. Jejich souboj symbolizuje nevyhnutelnou nutnost boje dobra se zlem.

V Barongově družině jsou přitom muži, kteří při vrcholné fázi obřadu upadají do dokonalého transu. Říká se jim babuténi. Tento výraz je odvozen od pojmu buta, což znamená slepý. Zřejmě je tím míněná okolnost, že muži v dokonalé extázi jsou slepí vůči všem vnějším podnětům.

Někteří z nich se jen chvějí, třesou a sténají. Jiní usedavě pláčou a žádají svčenou vodu. Někdy se také v bezvědomí složí k zemi, kde leží bez hnutí, jakoby měli ruce a nohy svázaný. Přihlízející dav je musí odnést do svatyně, kde se po čase proberou, aniž by tušili, co se s nimi dělo.

Podle hodnověrných svědectví se při výročních obřadech na počest vysvěcení chrámu v Jimbaranu konají rituální tance, při nichž si tanečníci v extázi bodají nebezpečně ostrými hroty kovových kopí. Přesto se málokdy babuténi zraní. Pokud

výjimečně dojde k úrazu, přisuzuje se vina tomu, že babutén porušil některé předepsané tabu.

Zraněný nikdy nejde k lékaři. Je přenesen do Barongova pavilonu a léčen práškovým santalovým dřevem, rudým ibiškem, svčenou vodou a odříkáváním posvátných manter. I hluboké rány se zacelí do tří dnů, aniž by na kůži zůstala sebemenší stopa po jizvě.

Většinu babuténů extáze příliš netěší. Když pomine, cítí se zmatení z toho, že byli předmětem veřejné podívané. Jsou vyčerpaní a obvykle se musí několik dnů zotavovat. Všeobecně se uznává, že jsou v okamžiku transu posedlí nějakým duchem,

Při tanci barong, předváděném pro turisty v Batubalanu, jsou tyto záchvaty transu jen dobře zrežirovanou podívanou, ale při pravých náboženských obřadech babutění skutečně ztrácejí kontakt s realitou. Počínají si jako smyslu zbavení. Vrážejí si krisy do prsního svalu, někteří padají na zem a vleže na zádech tlačí na tělo dýkou. Žádný z jejich nožů nemá sice ostrou špičku ani dokonale broušené ostří, ale také to nejsou nevinné hračky.

který jim diktuje, co mají dělat.

Balijci věří, že každá osoba je subjektem božích a d'ábel-ských vlivů současně. Někteří lidé se s pekelnou mocí dovedou vyrovnat působením modliteb, amuletů nebo díky magické duchovní síle své osobnosti. Jiní, jako třeba babuténi, to nedokážou a jsou ovládáni nečistými silami, které je vedou k extázi. Tato skutečnost ovšem babutény v očích ostatních obyvatel nesnižuje. Balijci babutény respektují, jednají s nimi opatrně a snaží se jim pomoci.

Badatelé, kteří měli možnost sledovat tanečníky v extázi, dosvědčují, že nejde o simulaci. Soudí se, že většinu babuténu tvoří rozštěpené osobnosti, které jsou ke svým činům motivovány svou narušenou psychikou. Jakým způsobem dovedou bez zranění odolat ostří dýk, zůstává záhadou.

Jednou z možných odpovědí je teorie, podle níž babuténi ani v extázi neztrácejí zcela sebekontrolu a velice přesně umísťují kris na své tělo. Zároveň vytvářejí neustálý tlak proti rukojeti. Také bodání do oka je prý vysvětlitelné. Babutén umístí špičku své dýky proti volné pokožce nad horním víčkem, tam, kde začíná ochranná kost. Potom se prohne dozadu a tlačí špičkou krisu k vrcholku hlavy rovnoběžně a nikoli kolmo na lebku. V případě babuténu, kteří se bodají dvěma krisy najednou nebo na ně naléhají celou váhou svého těla, ale tato hypotéza neobstojí.

Samotné obyvatele Bali záhady tanečníků v extázi nevzrušují. Jsou přesvědčeni, že trans vyvolává neznámý duch, který vstupuje do babuténa a propůjčuje mu nadpřirozené schopnosti. „Je to sice tajemná, nepopíratelná součást života a jako takovou ji musíme respektovat a ne o ní zbytečně přemýšlet.“

Krotitelé plamenů

Temné údery bubnů věstily vyvrcholení obřadu. Tanečnice sundaly ze zdi svatyně hořící louče a začaly olizovat jejich plameny. V obrovské míse uprostřed posvátného prostoru

žhnulo hořící uhlí. Sedm žen tančilo okolo, zatímco ostatní vytvořili kruh a monotónním zpěvem přivolávali přízeň bohů. Ovzduší jiskřilo podivným napětím. Náhle jedna z tanečnic vnořila své ruce až po lokty do řezavého uhlí. S hlavou zvrácenou dozadu zírala nepřítomně ke stropu. Z úst se jí přitom řinula série nesrozumitelných ječivých výkřiků. Přítomný dav šlel.

Kořeny tohoto podivného zvyku zřejmě vyrašily již na samém úsvitu vývoje člověka, kdy se lidé ohně báli, ale zároveň ho nesmírně uctívali a zbožňovali. Zvláštní respekt pak získali ti, kteří dokázali ovládnout plameny, aniž by se sami zranili. Mistři ohně polykali žhavé uhlí, chodili po zapálených větvích nebo dokázali v ruce udržet rozžhavené železo. Odolnost vůči žáru byla považována za neomylný důkaz nadpřirozených schopností. V některých společenstvích šamani tak stále prokazují svou magickou sílu.

Na indonéském ostrově Biak jsme sledovali úchvatný výkon starého kouzelníka. Jeho vychrtlou, shrbenou postavu halila pouze bederní rouška, a tak bylo dobře vidět, jak se vyschlá, svraštělá kůže třese na již dávno zesláblých svalech. Výrazné oči ve vrásčité tváři měly ale jiskru, zářily životem a silou.

Stmívalo se. Slunce již téměř zmizelo v oceánu. Poslední záblesky světla halily krajinu do přízračného oparu. Vesničané, shromáždění na písčitém pobřeží, ztichli. Odvěký rituál uctívání duchů lesa vrcholil prověrkou schopností starého šamana. Byla to skutečná zkouška ohněm. Věkem notně sešlého muže čekala dobrých šest metrů dlouhá hromada kamenů rozžhavených do běla. Na tuto úděsnou stezku se šaman neměl vydat sám. Vedle něj postávalo sotva desetileté děvčátko. Podaří-li se mu převést sebe i dítě přes překážku, aniž by utrpěli zranění, bude v kouzelnickém úřadu potvrzen. Pokud ne, odejde zemřít do džungle.

Shromáždění nervózně vyčkávalo. Šaman tiše odříkával magické formule, koncentroval sílu a soustředil se na malou společnici. Pak uchopil děvčátko za ruku a oba bosí vkročili do sálající hromady. Nespěchali, kráčeli zvolna, s rozvahou, jako kdyby šli na poklidnou večerní procházku. Dítě očividně

ovládal trans, nechalo se vést rozžhavenými kameny, aniž tušilo, co se s ním vlastně děje. Když v pořádku dorazili na druhou stranu, dav ocenil výkon nadšeným pokřikem. Šaman si toho nevšímal. Pomalu třel dívce temeno hlavy a přiváděl ji k vědomí. Pak se odebral k obětišti a děkoval bohům za milost.

Nejproslulejším rodištěm ohnivých mužů je Bega, malinký ostrůvek v souostroví Fidži. Podle prastaré pověsti byl jediným místem, které přečkalo potopu světa. V těch časech vedl tamní kmen Sawau náčelník Tingalita. Jednou prý zachránil před smrtí

samotného Boha ohně. Za odměnu obdržel schopnost vzdorovat žáru. Proto mohou lidé z kmene Sawau vstupovat do ohniště a neshořet. Legendu potvrzuje skutečnost. Muži z Begy stále ovládají zděděné umění. Po dvou týdnech příprav, kdy se straní žen a dodržují speciální dietu, bez újmy dovedou přejít přes hromadu rozpálených kamenů. Každý z chodců má na kotnících náramky upletené z kapradiny. Říká se jim draunibalala a skrývají prý kouzlo, které brání žáru. Obřad slouží k uctívání

Boha ohně, k prokázání nadpřirozené moci kouzelníka a k očistě duší vesničanů.

Podobný ráz mají i pozůstatky prastarého kultu ohně i na jiných ostrovech v Tichomoří. Na Tonze a Samoi je uspořádáván tanec s pochodněmi. Předvádějí jej zvlášť vybraní a vycvičení muži. V čem spočívá tajemství jejich přípravy, není známo. Jisté je pouze to, že jsou naprosto imunní vůči žáru. Ve vrcholných okamžicích svého vystoupení jsou tanečníci doslova zalití plameny. Z ohnivé sprchy ale vystupují bez sebemenší popáleniny.

Krocení plamenů není jen výhradní dovedností hrstky vyvolených. Za určitých okolností dovede odolat žáru téměř každý.

Indiáni kmene Navajo se každý rok podrobují očistě v plamenech. Svléknou se, rozdělají oheň a postaví okolo něj. Všichni se modlí, zatímco šaman mává obětním darem a miskou s kadidlem do čtyř světových stran. Ve vypjaté atmosféře propuká obřadní tanec. Ženy tahají nohy po zemi, točí se okolo ohně, muži je přeskakují nebo se jimi proplétají. Po této předehře se ženy oddělí od mužů. Šaman vytahuje z ohně žhavá polena a přikládá je nejdříve na vlastní nohy a pak na nohy dalších účastníků obřadu. Všichni, kteří cítí bolest, musí pokračovat v modlení, dokud svůj strach nezvládnou. Poté každý vypije misku slané vody a zvrací do nádoby naplněné pískem. Komu se nepodaří vyvolat zvracení, je považován za nečistého. Bohové nepřijali jeho oběť v plamenech a tak musí celý obřad opakovat. V džunglích Srí Lanky žije posledních čtyři sta příslušníků etnické skupiny Veda. Muži této primitivní společnosti se zabývají především lovem a veškerou starost o rodinu přenechávají ženám. V okamžiku, kdy jejich dítě onemocní, ale přejímají vůdčí roli. Nejdříve svého potomka uspí ukolébavkou a pak provedou neobvyklý rituál. V obrovském hrnci uvedou do varu několik litrů mléka. Otec nemocného dítěte a spolu s ním i další příslušníci rodiny se za divokého tance uvedou do transu. Přitom se šlehají větvíčkami a rozstříkují po svých tělech kapky vařícího mléka, zbytek si otec vylije na hlavu. Přetrpěnou

bolestí jsou zaplašeny zlé síly a dítě se rychle uzdraví.

Mezi více než dvěma desítkami tradičních posvátných tanců na ostrově Bali zaujímá výjimečné postavení „sanghyang“. Říká se mu také sestup bohů. To proto, že tanečníci prý do sebe

nechávací vstoupit určitá božstva a to jim umožňuje dosahovat nadpřirozených výkonů. Mohou například poletovat vzduchem jako při levitaci nebo uzavřít spojení s ohněm. Před zahájením obřadu jsou na nádvoří chrámu zapáleny skořápky kokosových ořechů. Záhy z nich vzniká rudě žhnoucí uhlí. Tanečníci vstupují do žároviště, berou rozžhavené uhlíky do dlaní a kopou se v ohni. Podle mínění domorodců každý tanečník ztrácí v tom okamžiku vědomí a je řízen magickými silami.

Jeden z posledních příslušníků kmene Védů.

schopnosti, pevně věří i vyznavači vúdú. Toto náboženství vzniklo na Otročím pobřeží v západní Africe. V upravené podobě zakořenilo i na Haiti, Jamaice a silně je rozšířeno i v Brazílii. Slovo vúdú pochází z jazyka kmene Fou a znamená „duch“.

Reportérky Carol Beckwithová a Angela Fisherová se zúčastnily vůdského rituálu Kokuzan u kmene Ewe v Togu.

„Vítalo nás rytmické dunění bubnů, když jsme se písčitou pěšinou ubíraly k volnému prostranství na pobřeží, kde právě Kokuzan nabíral obrátky. Stovky vyznavačů z okolních vesnic opustily své chýše s doškovými střechami, aby holdovaly slavnosti, jenž se koná každé tři roky. Ve vlnivém tanci za zvuků strhujících zpěvů a obětmi zvířecí krve věřící vzdávali hold Bohu Flimani Koku, tomu, jež uzdravuje.“

Uctívání Flimani Koku zde začalo asi před sto lety, kdy předkové Ewů přinesli jeho fetiš – velkou kalebasu se čtrnácti posvátnými noži z Beninu do Aflaa. Fetiš, opatrovaný knězem, byl nyní na prostranství vystavován na odiv.

Naši pozornost upoutal muž na pokraji stavu vytržení. Uchopil velký dřevěný hmoždír a nádobu si postavil na hrudník. Čtyři muži, jeden po druhém, bušili mohutnými kůly do hmoždíře. Čekaly jsme, že mužův hrudník bude těmito rány určitě zle pošramocen. On ale vyskočil, odhodil hmoždír a odtančil bez nejmenší úhony.

Čtyři muži vytáhli z posvátné kalebasy nože a namířili je na kuře, které si nějaký chlapec přidržoval na hlavě. Netrvalo víc než pár vteřin a pták, aniž by se jej dotklo ostří, byl po smrti, když se předtím několikrát zachvěl a zasténal. Užasly jsme podruhé. Kuře dali vařit na oheň do nádoby z tykve, kalebasy. Té oheň neublížil.

Jak jsme si měly vysvětlit, co jsme viděly? Prostě jsme nemohly. Ale vyznavači vůdů žádné vysvětlení nepotřebují. Víra stačí.

Všude kolem nás účastníci slavnosti Kokuzan jakoby posouvali hranice bolesti. Jedna žena si házela písek do otevřených očí, jakýsi muž si rozřízl břicho stěpem skla, ale nekrvácel, jiný polykal oheň.

Poblíž nás jeden věřící, možná pěstitel yamů nebo rybář, rozpálil v praskajících plamenech ručně kované nože. Jiný muž si potom položil jeden z těchto nožů na jazyk. Trnuly jsme při

tom pohledu a nemohly jsme věřit svým očím, když to udělal několikrát a jazyk mu přitom ani nezrůžověl.

„Bohové nás chrání,“ vysvětloval nám Doavu Hayibor Atsivi, hlavní kněz při Kokuzanu. „Oni řídí naše konání a říkají nám, jaké medicíny máme brát.“

Všichni vyznavači vúdú užívají v útlém věku tinkturu z vody, různých semenek a mletých ořechů, o níž věří, že je bude chránit před zlými duchy až do stáří. Aby posílili účinek tohoto lektvaru, dodržují účastníci Kokuzanu ještě tyto příkazy božstev dva týdny před slavností se odříkat sexu, nejíst kozí maso a přijít s čistým srdcem.“

Je zvláštní, jak jsou tato pravidla až podezřele shodná pro všechny podobné rituály, i když je provádějí vyznavači jiného náboženství.

Tamilští hinduisté na Mauritiu pořádají slavnost zasvěcenou jedné z forem božství nazvané „Amman, Matka“

Deset dnů před vyvrcholením je v příslušném chrámu vztyčena vlajka, na níž je zobrazen lev. Od toho okamžiku začíná půst a modlitební období. Věřící si zcela odřeknou maso, alkohol a cigarety. Nevyčerpávají se sexem. Spí na rohoži rozprostřené na podlaze uprostřed domu a snaží se zbavit nečistot, jak tělesných, tak duševních. Pravidelně se omývají, tlumí své žádostivosti a vášně. Večer co večer se shromáždí u chrámu, aby se modlili a pěli chvalozpěvy na Amman a soustředili se na božstvo.

V den konání obřadu se podrobí rituální koupeli v řece, obléknou si tradiční, kurkumou obarvené oděvy a označí svá těla nábožnými symboly. Nejčastěji to bývá trojitá, třemi prsty provedená, bílá vodorovná čára na čele, na rukou, trupu a na ramenech. Každý věřící si ke slabinám upevní malý citron. Potom se seskupí do procesí a vedení knězem zamíří k chrámu.

Na nádvoří svatyně je již připraven příkop, dlouhý obvykle okolo 4,5 m a široký 1,5 m, který je vysypán 15centimetrovou vrstvou žhavých uhlíků. Když procesí dojde na místo, kněz předepsanými úkony nejdříve vyžene všechny zlé mocnosti, které by mohly narušit pochod ohněm. Pak strhne ze sebe věnec

a hodí jej do příkopu a přitom žádá Matku o dovolení projít příkopem. Pokud dostane souhlas, vstoupí do jámy za zpěvů a výkřiků. Potom dá znamení ostatním kajícím. Ti, jeden za

druhým, projdou bosýma nohama po ohni. Některé věřící ženy procházejí sálající stezkou s dítětem vnáručí. Všichni jsou přesvědčení, že Matka rozprostřela své sari /oděv/ přes žhavé uhlíky, takže mohou kráčet příkopem jako po vlněném koberci. A opravdu jejich chodidla tak vypadají. Nenesou sebemenší stopu spálení.

Příprava na slavnost k uctění božstva Amman.

Původ této slavnosti je zahalen rouškou tajemství. Předpokládá se, že věřící chtějí

zkouškou ohněm projevit svou oddanost Bohu anebo tak naplníjí přísahu, kterou složili při prosbách o uzdravení z nevyléčitelné choroby nebo při jiné těžké životní situaci. Možná je to také projev pokání, jimž se u „Matky“ vyprošuje ochrana před přírodními pohromami.

Daleko tajemnější než původ ohňových obřadů je jejich samotná podstata.

Jak je možné, že lidský organismus vydrží nepředstavitelný žár a je schopen čelit plamenům navzdory všem fyziologickým zákonům? Proč lidé, kteří by jindy při styku s ohněm utrpěli těžké spáleniny, dovedou po dobu rituálu snášet i velmi vysoké teploty?

Hledání odpovědi na tyto otázky stále pokračuje. Dosud se